

снѣга кѣщица на Стамо. Половината прозорецъ бѣше съ книга. Презъ опушеното стѣкло Димо видѣ цѣлото бедно семейство. Стамо и жена му седѣха на дървеното легло и нѣщо си говорѣха. До тѣхъ седѣха тритѣ деца — всѣко гризѣше коматче сухъ хлѣбъ. Съ това посрещаша Коледа. При тази картина сухото сърдце на Димо прѣпна като птиче.

— Каква беднотия! — тихо си каза той.

Жена му го чу и се извърна.

— Какво казвашъ? — попита тя.

— Не говоря на тебе. Ела да видишъ нѣщо.

Димовица стана и приближи до мѣжа си. И тя погледна. Може би въ тази света нощъ сърдцата имъ се разтвориха за чуждитѣ мѣжи. Тя продума.

— Беднитѣ дечица. За тѣхъ нѣма радостъ.

Радостна мисль озари Димо. Той погледна жена си. Не посмѣ да ѝ каже. Но и тя го гледаше изпитателно. Устнитѣ ѝ потрепераха.

— Димо, какво ще кажешъ, а? Да поканимъ тия бедни хора да посрещнатъ Коледа съ насъ? — нерешително каза тя.

— Това искахъ да ти кажа и азъ, — отговори Димо. Наметна балтонъ и бѣрзо излѣзе. Стигна до бедната кѣща и почука. Бутна вратата. Грѣмъ да бѣше падналъ посрѣдъ зима, нѣмаше толкова да изненада Стамовото семейство, колкото се очудиха отъ появяването на Димо.

— Съседе, — обърна се Димо къмъ Стамо, — азъ и жена ми сме сами. Елате ни на гости. Ние старитѣ ще се поразговоримъ, а децата ще се порадватъ на елхата.

Следъ малко въ кѣщата на Димо се чуваше весела глъчъ. Децата съ широто отворени очи плѣскаха съ рѣце край елхата и лакомо се взираха въ скѣпитѣ играчки. Сѣкашъ магия премахна мѣжата въ сърдцата на Димо и жена му. И тѣ се развеселиха. Заедно прекараха Рождество Христово.

Отъ този день децата на Стамо бѣха постоянни гости въ богатата кѣща. Димо ги облѣче въ топли нови дрехи. Намѣри и работа за баща имъ. Весело бѣше вече и въ тѣзи две кѣщи.

Йорд, п. Илиевъ